

Rokodelci.

4. Sodar.

Duhovi-čakajo zakleti
Težko na gori tam,
Želijo si z goré oteti,
V zaveten, varen hram.
Vaš dom, duhovi, ni prostoren,
Ni z zlatom okrašen,
A vendar svetu blagotvoren
Tako ni grad noben.
Vi nosite le mir in srečo
Mej množico trpečo,
Vi berete le trnje z rož,
Če kaže pot vam moder mož.
Mlad mož v tovarnici vzdihuje,
Roka mu trudna omaguje,
Ječi trpin kot v zadnjem boji,
Krog njega ropotajo stroji:
„Dobrotni, moč mi prejšnjo vrni,
Če ne, naj grob me vzame črni,
Naj dan mi več ne vzide zlati!
Doma ležé mi bolna mati,
Težko že čakajo noči,
Da v sobo se odpró dveri
In sin zakuri v peči hladni,
Prinese kruha revi gladni . . .“
Duhovi vinski priletijo,

Slabost, obup mu prepodijo,
Pojoč za delo mož zagrabi,
Trpljenje, revščino pozabi,
Kako ga mati bo vesela,
Ko drevi se povrne z dela!

— — — — —
Berač sedi pri mizi,
Pri njem bogatec blizi.
„Fej!“ bogataš prosjaku kliče,
Psujoč od njega se odmiče.
Kako umakne vsa razlika
Duhovom vinskim se takoj!
Bogatec bližje se primika,
Beraču kliče: „Bratec moj!“

— — — — —
O koliko sovraštva,
Trpečega beraštva
Mej ljudstvom še na svetu vlada.
Po sodu kládivo mi pada,
Duhovom vinskim dom gradi.
Trpljenja ni, sovraštva ni,
Kjer vinski so doma duhovi.
Cvetó tam srečni, mirni dnovi,
Kjer moder mož odpira sod,
Duhovom vinskim kaže pot.

St. pl. Orlovič.

Vrani in sokol.

(Basen.)

Prepirali sta se dve vrani. Prva je rekla drugi:

»Ti si bolj črna, nego jaz«; druga pa jo zavrne:

»Ni res, sestra, ti si mnogo bolj črna, nego jaz in vse druge najine tovarišice.«

Dolgo, dolgo se vrani kavsata in prepirata in nobena noče odjenjati. Naposled zapazita sokola, ki jima je nad glavama krožil po zraku. Tega pokličeta, da bi jima razsodil prepir.

Sokol prileti in sede na bližnje drevo.

»Bratec sokol, razsodi ti nama, katera naju je bolj črna«, hitita sedaj obe hkrati, »dolgo časa se že zaman prepirava o tej stvari.«